

Приказките на бялото кокиче
Детски образователен център „Сладко медено“, 2023
www.sladkomedeno.bg
© Александър Стойчев, автор
© Антонина Бабукчиева, илюстрации
© Елица Петрова-Валек, илюстрации на корицата
ISBN 978-619-199-919-4

Александър Стойчев

Приказките на бялото кокиче

Илюстрации Антонина Бабукчиева

Детски образователен център „Сладко медено“

Съдържание

Разкажи ми нова приказка!.....6

Кърпичето и Слънцето.....8

Приказка за голямата книжка на малката мишка... 16

Птиците приказки..... 21

Летящите бебета..... 25

Звездни приключения

Пътешествията на овена..... 28

Приказка за Слънцето и планетите..... 74

Очите на Земята..... 81

Приказка за росата..... 84

Двете пеперудки..... 88

Разходката на водната канка..... 90

Прашните духчета..... 98

Приказки за децата на Земята

Дракон и джуджета.....102

Драконът и трите джуджета.....107

Приказки край реката

Пипилоците.....111

Кончето Хира.....123

Защо зайците имат дълги уши.....152

Зайчето със синьото ухо.....156

Момчето, което носело радост.....188

Приказка за златните черешки.....198

Къртичето и Слънцето

за Анна, Венера, Дивна, Мая, Кими, Ивета, Лазар, Тайс

Наближаваше пролетта и снеговете започваха да се топят. Ручейчетата се освобождаваха от ледената прегръдка на зимата и с весела песен потегляха надолу. Във въздуха се усещаше мирис на цветя. Меката топлина гальовно обгръщаше всички животни и растения.

Къртичето Рада много обичаше ранните утринни часове. Като всички къртици то обичаше да копае на спокойствие, а преди изгрев-слънце почти нямаше движение под земята и над нея.

Рада беше решила да копае в горната част на полянката, близо до реката, макар че нейните роднини я съветваха да прави тунелите си по-далече, защото реката понякога излизаше от бреговете си и заливаше цялата поляна.

– Тогава – казваха те – всички твои тунели ще се наводнят и ти ще се окажеш мокра, потънала във водата. А не знаеш да плуваш...

Така говореха роднините и нослетата им строго помръдваха.

Всъщност Рада не беше като другите къртичета. От момента, в който се роди, тя все измисляше нещо различно и странно. Затова останалите къртици не одобряваха заниманията ѝ и рядко идваха на гости в нейните тунели. Но Рада не страдаше. Тя дори си намери приятели, които не бяха къртици – таралежче и полска мишка.

След дългата зима Рада беше отслабнала много, но това не я притесняваше и тя с нетърпение очакваше своя приятел – таралежчето Ужи, за да си поговорят. Ужи не беше от най-разговорливите, но с него беше приятно. Той винаги беше спокоен и никога не ѝ правеше забележки.

Освен това пътуваше много и разказваше интересни истории...

В това време таралежчето се събуди от зимния си сън и започна сладко да се протяга в своята дупка. Време беше да отвори очи. Колко беше хубаво! Обгръщаше го топлина и той разпозна тази мека нежна ласка. Пролетта идваше!

Бодливкото размърда крачета, помръдна с муцунка. Дали всичко си беше на мястото? Четири лапички, две ушенца, дузина косъмчета на муцунката... Да, всичко беше както трябваше да е, но все пак цяла зима беше спал и трябваше да провери.

– Най-добре ще е да се пораздвижа и да си потърся нещо за храна – каза си той.

Есента, преди да заспи, Ужи беше заровил една малка ябълка в шумата на входа на дупката си. Тя беше точно за този момент. Изгриза я с удоволствие и излезе сред дърветата. След като се разходи и разбира се, похапна още два-три пъти, той си спомни за Рада и се замисли.

– Къде ли е сега тя?

Знаеше, че Рада не спи през зимата, но не знаеше накъде е тръгнала да копае своите подземни тунели и дворци.

– Ще отида към речната полянка – реши Ужи.

Приказка за Слънцето и планетите

за Али, Адам, Рая, Вероника, Венера, Дани, Алекс С.

Една сутрин Слънцето се събудило, отворило очи и се стреснало: златната му корона била изчезнала, лъчите ги нямало на главата му, а две огромни железни вериги стягали краката му и не му позволявали да се движи. Това го уплашило. Нима цял живот ще стои затворено в златния си дворец! А кой ще огрява цветята, тревите, водите, децата?

– Не! Това не е възможно! – ахнало Слънцето. – Ще повикам помощ. Лунице, сестрице! Моля те, ела ми помогни!

Луната мигом се притекла на помощ. Тя се опитала да махне оковите, но сребърните ѝ лъчи не могли да огънат здравите железа. Само изрисували върху тях плетеници, които наподобявали цветя, животни, различни чудати фигури.

Като не могла да направи нищо повече, Луната отстъпила смутена, започнала да се извинява, а от очите ѝ потекли сълзи.

Слънцето разбрало, че тази работа е за някой по-силен.

– Маааарс! Къде сиии? Маааарс! – завикало то, но колкото и да викало, юначният Марс не се появил.

Навярно той бил отишъл да преследва някакви разбойници и никой не знаел кога ще се върне.

За щастие, вместо него дошъл Юпитер, който чул призивите на Слънцето за помощ.

Юпитер хванал здраво железните окови, дръпнал ги – хоооп! И... О, не! Вместо две железа на краката на Слънцето сега се появили пет!

– Ей, какво правиш? – стреснало се отново Слънцето. – Нарочно ли ми сложи още тежести?

– Какво говориш! Изобщо не ми е хрумвало такова нещо. Чакай, ще опитам още веднъж.

Юпитер отново хванал железните вериги, затворил очи, затаил дъх и се ослушал. Нищо. Всичко било спокойно. Тогава Юпитер събрал сили и дръпнал силно, ама толкова силно, че Слънчовият дворец се разтресъл.

– Неееe... – изохкало Слънцето.

На краката му вече имало още шест железа! Нови-новенички. Юпитер отскочил смаян назад, застанал до Луната и се захванал да обяснява защо се получило така.

– Може би трябва да опита някой, който не е чак толкова силен, – замислило се Слънцето. – Някой, който действа с красота и финес.

И се сетило за Венера. Красивата богиня дошла, усмихнала се на всички и затананикала някаква песничка. Протегнала ръка, докоснала леко веригите и желязото започнало да омеква. Тя продължила да го гали и да му пее и постепенно то започнало да се смалява. Всички се зарадвали, а желязото скоро се превърнало в неголяма красива грива на крака на Слънцето. Дори изящните рисунки на лунните лъчи изглеждали като част

ПРИКАЗКИ ЗА ДЕЦАТА НА ЗЕМЯТА

Дракон и джуджета

за Андрей, Митко К., Асен, Борко

Сега ще ви разкажа приказка за най-добрите майстори – строители, миньори, ковачи, железари... Деца на земята – така ги наричали, може би защото живеели в планините, дълбоко под земята. Сещате ли се кои са? Джуджетата! Те копаели под земята дълбоки тунели и пещери и там изработвали най-красивите накити и най-здравите сечива.

Джуджетата живеели в Голямата планина, точно под един загаснал вулкан. Работели от сутрин до вечер, след това се събирали да се веселят – обичали да пеят, да танцуват и да се смеят. Животът им бил мирен и спокоен.

Но не щеш ли, един дракон решил да се засели точно в тази планина. А за беда, той изобщо не харесвал джуджета. Започнал да ги преследва и да ги напада, разрушавал домовете им. Спокойствието в планината изчезнало.

Джуджетата се зачудили какво да правят, накрая решили да построят голям замък, за да могат всички да се скрият в него. Замъкът трябвало да бъде толкова здрав, че дори драконът да не може да го разруши... Но как да построят такъв огромен замък? Отишли за съвет при феята Джуджанка. Тя се замислила, казала им да дойдат на другия ден и се прибрала.

Когато на сутринта джуджетата дошли, Джуджанка запяла:

– Ще ви отговоря как да изградите такъв замък, но готовили сте да направите точно каквото ви кажа?

– Готови сме! – завикали джуджетата.

Тогава Джуджанка отново запяла:

— Тайната в това е: условията две спазете. В основата на замъка вградете Доброто. Вплетете го в камъните и скалите, в реките и пръстта. А за да може магията да подейства и замъкът да издържи на огъня и силата на дракона, Доброто трябва и в себе си да посадите. Условието второ запомнете и точно изпълнете: оградата от Мъдрост изградете и с песни я споете.

Феята замълчала и тихо отлетяла.

Джуджетата много мислили, след това започнали да строят. Всички внимавали да бъдат добри, да си помагат, да не се карат... И ето, че не след дълго замъкът бил готов.

През това време драконът влизал все по-дълбоко под земята, нахълтвал във все повече пещери на джуджетата. Разрушавал всичко, отмъквал каквото му харесвало, а всички знаят, че драконите обикновено харесват най-хубавите неща.

Джуджетата вече нямало къде да се крият и всички се запътили към замъка. Едва успели да затворят вратите и ето, че драконът дошъл. Обикалял, ръмжал страховито, а след това започнал да бълва огън, но стените издържали.

Драконът обаче не се отказвал. Започнал да блъска, да стърже с огромните си нокти стените, да бута с цялото си тяло... Напразно. Замъкът издържал, както била обещала Джуджанка.

Така минали много дни, но драконът не си отивал. Обикалял, ревял и ръмжал, а джуджетата не можели да направят нищо, освен да се крият в подземния замък.

Защо зайците имат дълги уши

За Лора, Вито, Иванина, Бобо, Лъчко

– Дядо, дядо! – викаше радостно малкият Марти и сочеше нещо. – Виж, дядо, звяр!

– Виждам, Марти. Това е заек. Виж колко бързо бяга...

– Бяга бързо и е много смел, нали, дядо?

– Защо мислиш така? – учуди се дядо Ваньо.

– Ами защото ушите му са много дълги. Нашите не са толкова дълги, нали?

Марти беше тригодишен и всичко му беше интересно. Постоянно задаваше въпроси, въпроси, въпроси...

– Хайде, дядо, разкажи ми за този смел звяр. Той винаги ли е бил с толкова дълги уши?

– О, не. Едно време не е бил с такива уши – усмихна се дядо му и приказката сама започна.

***

Когато дядото на моя дядо бил малко дете, неговият дядо му разказвал как са се появили животните. Бог ги създал и дал на всяко от тях различни указания: къде да живее, как да се движи, с какво да се храни, как да се брани. Едни летели, други плували, едни били с нокти, други – с рога, трети – с дебела кожа или броня. Всяко животно си имало свое специално умение.

На заека Бог дал пъргави крака, за да може да бяга бързо. Но на заека това не му стигало. Постоянно се оглеждал, искал още нещо. Не вярвал, че е достатъчно бърз, за да се спасява от неприятели, и в сърцето му се появил страхът. Започнал да се страхува от всичко. Ако паднела ябълка от дървото – той подскачал и се втурвал да бяга, ако чуел стъпки – отново скачал и бягал.

Ушите му, които по онова време още били мънички, се въртели през цялото време, за да уловят всеки шум. Толкова плашлив станал заекът, че се случвало дори когато гризе зеле, да се стресне от собственото си хрускане и да хукне да бяга. Бягал, а ушите му започнали да растат. Всеки път когато се уплашел, ушите му пораствали малко. Така живеел – духне вятър, уплаши се зайко и ушите му порастват мъничко. Чукне кълвач по някое дърво и – хоп! – зайко пак бяга, а ушите му пак растат ли, растат...

– А сега още ли продължават да му растат ушите, дядо? – Марти гледаше дядо си с широко отворени очи.

– Не, вече не растат – отвърна дядото.

– А защо? Кога са спрели да растат?

– Когато разбрал, че в гората има по-страхливи животни от него. Ето как се случило това.

Веднъж зайо отново бягал, за да се спаси. Дори не знаел от какво, но бягал. Минал покрай едно зелено езеро. Много бързо бягал, по-бърз от вятъра бил. Минал и заминал, но успял да чуе с дългите си уши как след него някой завикал уплашено.

– Олелееее! Бягайте, жабки! Крийте се! Звяр дойде! Толкова бързо тича, че не успяхме да скочим в езерото.

Зайо се поспрял, обърнал се. Не виждал никакъв звяр. От кого ли толкова се уплашили жабките? Почакал малко, огледал се, ослушал се. Не знаел откъде идва звярът и накъде да бяга той. Стоял и чакал, но нищо не се чувало. Нищо не помръдвало. Кой ли е този звяр, дето не се вижда? По полянката имало само цветенца и пеперудки. На дървото била кацнала една сврака.

„Ама тя щеше да извика веднага, ако някой се приближи – разсъждавал зайо. – Странна работа. Дали да я питам? Може да вижда по-добре, както е кацнала горе на дървото. Трябва да помисля!“

Приказка за златните черешки

за Добромира, Благослава, Дара, Калина,
Алекс К., Андрей, Емо, Марин, Митко С.

Някога в едно далечно село край висока планина живееше момък. Много добър беше. На всички помагаше. На ранени животни – трънче да им извади, крилце да им намести, краче да превърже. Ако видеше мушица във водата, спираше, изваждаше я внимателно и я оставяше върху някое цвете. На хората също помагаше. На болните носеше хляб и вода, на други помагаше да си изорат нивата, понякога наглеждаше децата, ако трябваше родителите да пътуват. Обичаше и за растенията да се грижи.

Веднъж дори помогна и на Слънцето. За да му благодари, то пък му подари вълшебно семенце. Какво беше вълшебството му ли? От това семенце щяло да израсте дърво, което да дава златни черешки. Прибра се момъкът у дома си, посади семенцето и започна да чака. Мина една година и се показа стръкче. Мина още една година и се виждаше как дръвчето става все по-голямо. И така година след година.

Момъкът отначало постоянно наблюдаваше дръвчето. Искаше му се час по-скоро то да порасне и да даде златни черешки, но разбра, че това няма да стане толкова бързо, и остави дървото да си расте спокойно, а той продължи да си гледа живота. Ожени се, направи си нов дом, роди му се момче. И черешата роди, но роди обикновени череши. Наистина бяха изключително вкусни, но не бяха златни, както всички очакваха. Но момъкът си каза: „И така е добре. Не са златни, но са вкусни и ще мога да подарявам на тези, които нямат.“

И продължи да живее и все така да помага на хората. Всяка година дървото даваше череши, които стопанинът раздаваше. Дървото растеше, растеше и момченцето.

И ето, че на петата година се случи малко чудо. Изненадващо за всички, наред с обикновените червени череши дървото роди пет двойки златни череши. Всички идваха да ги видят и да им се порадват. Стопанинът беше много щастлив, че Слънцето е изпълнило обещанието си.

Радостта му обаче продължи само един ден. На сутринта златните черешки бяха изчезнали. Никой не знаеше къде са, кой ги е взел...

На следващата година на дървото имаше само от вкусните червени череши. И на по-следващата – също. Съселяните говореха, че този, който е откраднал черешите, сигурно е обидил Слънцето и повече няма да има златни череши.

Обаче като минаха още пет години, сред червените череши отново имаше пет двойки златни череши. Хората разбраха, че дървото ражда златни череши през пет години. Лошото беше, че и този път някой успя да ги откъсне. Въпреки че добрият стопанин пази цяла вечер край дървото, на сутринта черешите ги нямаше. Никой не можеше да разбере какво се случва.

Дойдоха дори войници и следотърсачи, но напразно. За всички беше ясно, че някаква потайна и незнайна сила взема черешите. Когато момчето стана на двайсет години, дървото за пореден път роди златни череши и на сутринта те отново бяха изчезнали. Тогава бащата извика сина си и му каза:

– Сине, мисля, че между теб и това дърво има някаква връзка. Първите си череши то роди, когато ти се роди. Трябва да тръгнеш и да откриеш кой краде златните череши през всички тези години.